

Hurrarop för kriget och imperiet

[Ledarartikel från socialistworker.org, 3 maj 2011. Mellanrubrikerna är översättarens.]

Efter flera år där det amerikanska politiska och militära etablissemangets krig har blivit mer och mer impopulära, har de till sist fått en ”framgång” att fira.

Amerikanska politiker från hela den politiska skalan och alla traditionella media hyllar avrättningen av Usama bin Ladin som en sorts kärv rättvisa, och media jublar över varenda gräslig detalj.

Det är inte alls så. Bin Ladins död gör inte världen ”säkrare” och ”ett bättre ställe”, som Barack Obama påstod i sitt TV-tal på söndagskvällen. Tvärtom kommer detta politiska mord att utnyttjas för att göra världen mindre säker – genom att skaffa stöd för mer våld från den amerikanska regeringens sida i namn av ”kriget mot terrorn”.

Jakten på bin Ladin medan han levde handlade aldrig om rättvisa utan rättfärdigande. Hämd för al-Qaidas angrepp den 11 september var det bästa försäljningsargumentet för USA:s krig och ockupationer, som inte hade till syfte att skydda världen från terrorism utan att säkra ett flöde av olja från Mellanöstern och säkerställa USA-imperiets fortsatta makt.

Nu när bin Ladin är död kommer denna tidigare USA-allierade som blev USA:s fiende nummer ett återigen att utnyttjas – mordet på honom används för att rättfärdiga 10 års blodsutgjutelse i en skala som är avsevärt mycket större än något som al-Qaida någonsin varit förmöget till.

Nyheten om bin Ladins död utlöste ett utbrott av chauvinism och muslimfientlig trångsynthet i USA. *New York Daily News* tryckte ”Ruttna i helvetet!” på sin framsida. I Portland, Maine, hade orden ”Usama idag, Islam imorgon” (sic) spraymålats på en moské. När Obama tillkännagav mordet på TV samlades folkmassor utanför Vita Huset för att taktfast ropa ”USA, USA, USA” – själva sinnebilderna för den sorts hjärtlösa arrogans som ger näring åt bitter ilska mot USA över hela världen.

Alla som bryr sig om fred och rättvisa måste höja rösten mot detta firande, ty det röjer bara vägen för fler krig. ”Närhelst Amerika använder våld på ett sätt som får dess medborgare att hurra, stråla av nationalistisk stolthet och samlas kring sin ledare, då är det typiska att det med säkerhet blir mer våld”, skrev Salon.com’s Glenn Greenwald.

Domare, jury och bödel

Operationen för att döda bin Ladin – som genomfördes inne i Pakistan av kommandosoldater ur ett av flottans specialförband [SEAL] utan att förvarna sin förmenta allierade, och som uppenbarligen slutade med att bin Ladin döddes summariskt – är typisk för ”kriget mot terrorn”. USA:s regering tog sig rätten att vara domare, jury och bödel långt utanför sina egna gränser – ett kalkylerat meddelande till världen att USA inte erkänner några gränser för sina handlingar, vare sig internationell lag eller vanligt civiliserat beteende.

Men det är ingenting nytt. Under 10 år har USA:s militära maskineri varit domare, jury och bödel för tiotusentals afghaner som inte gjorde sig skyldiga till något annat än att gå på bröllop eller resa i fel område – för att inte nämna de av USA:s offer som har kallats för ”rebellsoldater” och vars enda brott var att de gjorde motstånd mot en ockupation av sitt land.

Offren för ”kriget mot terrorn” har blivit många gånger fler i och med de invasioner och angrepp som har genomförts av eller fått stöd från USA i Irak – det amerikanska imperiets största avrättningsplats på senare år – Palestina, Pakistan och Jemen och Sudan, och nu i Libyen.

Ingen som läser socialistworker.org kommer att sörja bin Ladins död. Han var en politisk reaktionär

vars ideologi och handlingar stod i vägen för demokrati och frihet.

Offren för al-Qaidas attacker mot amerikanska mål har nästan alltid varit vanliga människor som inte var ansvariga för imperialismens brott. I Mellanöstern och på andra ställen har bin Ladin och hans anhängare varit lika brutala, om inte ännu mer, mot arabiska och muslimska kamrater som varit mot deras kompromisslösa version av islam. USA och dess allierade världen över blev inte försvagade av 11 september och andra liknande angrepp – tvärtom har al-Qaidas våld utnyttjats som förevändning för att driva imperiets projekt vidare.

Men avrättningen av bin Ladin används redan för att förnya ”kriget mot terrorism”.

Enligt Bushadministrationens planer efter 11 september skulle USA:s störtande av talibanerna i Afghanistan och avlägsnandet av Saddam Hussein i Irak vara språngbräda för att omvandla den arabiska och muslimska världen – under amerikanskt vapenhot. Men motståndet i Irak gjorde Bushs påstående att ”Uppdraget är slutfört” till åtlöje – precis som det fortsatta motståndet mot USA och NATO i Afghanistan har omintetgjort Obamas ”truppökning” där.

Under de senaste fem åren har de pågående krigen i Irak och Afghanistan blivit alltmer impopulära. Men äntligen har den amerikanska krigsmaskinen och dess hejklacksledare en ”framgång” att fira. Det är den betydelse som mordet på bin Ladin har för USA:s politiska etablissemang – och skälet till att de fjäskande media frossar i de groteska historierna om att hans lik släpades iväg från mordplatsen och sänktes i havet.

Obamas tal som tillkännagav mordet innehöll inte ett enda ord om de lögnar som har använts för att rättfärdiga invasioner och ockupationer av länder halvvägs runt världen – eller minsta erkännande av regionens fruktansvärda offer. Som antikrigsaktivisten Phyllis Bennis påpekade jämförde istället Obama operationen för att döda bin Ladin och det pågående ”kriget mot terrorism” med, bland annat, ”kampen för alla våra medborgares jämlikhet”. Som Bennis skrev: ”I president Obamas upprepningar är tydligen det världsomspännande kriget mot terrorism samma sak som rörelserna mot slaveriet och för medborgerliga rättigheter.”

Detta sjuka hyckleri måste avslöjas och bekämpas – tillsammans med den amerikanska militär-maskinens framtida operationer som genomförs i namn av att hindra terrorismen.

USA hjälpte till att bygga upp al-Qaida

En obekvämt sanning som man inte kommer att få höra så mycket om i medias firande av bin Ladins död är det faktum att USA:s regering hjälpte honom att bilda al-Qaida.

När det tidigare Sovjetunionen invaderade Afghanistan 1979, såg USA en möjlighet att förvandla landet till ett slagfält under det kalla kriget. Den demokratiska Carteradministrationen och därefter den republikanska Reaganadministrationen stödde fundamentalistiska rebellgrupper, kända under namnet mujaheddin, mot Sovjetunionens ockupation. Enligt James Ingalls och Sonali Kolhatkars bok *Bleeding Afghanistan* [Det blödande Afghanistan – New York : Seven Stories Press, c2006] ”uppgick USA:s och Saudiarabiens stöd till dessa grupper till en början till omkring 30 miljoner dollar 1980, och ökade till mer än en miljard dollar per år under 1986-1989.”

USA struntade i de progressiva och icke religiösa styrkorna i Afghanistan och kanaliserade sitt stöd till fundamentalistiska grupper som inte bara var antikommunistiska, utan också ökända för sin brutalitet – krigsherren Gulbuddin Hekmatyar, till exempel, var känd för att kasta syra i ansiktet på kvinnor utan slöja. Detta var de rebeller som Ronald Reagan hyllade som ”frihetskämpar”.

Talibanerna dök upp 1994 och tog några år senare makten i det krigshärjade landet. Deras kämpar tränades i religiösa skolor som hade upprättats av den pakistanska regeringen – med amerikanskt stöd – längs gränsen. Talibanernas ultrafundamentalistiska syn på islam – inklusive att förneka

kvinnor rätten att arbeta eller ens visa sina ansikten offentligt – fördömdes inte av USA:s regering på den tiden.

Vad gäller bin Ladin så var han en affärsman från en välbeställd familj i Saudiarabien, och en av de första icke afghaner som anslöt sig till mujaheddin. Han rekryterade mellan 4.000 och 35.000 icke afghanska muslimer som stred i Afghanistan, och utvecklade nära förbindelser till de mest radikala rebelledarna. Han arbetade också nära med CIA och samlade ihop pengar från privata saudiska medborgare.

”1988 skapade bin Ladin, med USA:s goda minne, al-Qaida (Basen): en samling halvt oberoende islamska terroristceller utspridda i minst 26 länder”, skrev den indiske journalisten Rahul Bhedi. ”Washington blundade för al-Qaida och var övertygad om att den inte skulle inkräkta direkt på USA.”

Nu när bin Ladin har avrättats kommer det inte att bli någon rättegång som granskar den amerikanska regeringens förbindelser med en man vars mord påstås göra världen ”säkrare”. Inte heller kommer det att bli några besvärliga frågor om talibanernas erbjudande 2001 att överlämna bin Ladin till USA för att ställas inför rätta om Washington lade fram bevis för hans brott.

Bushadministrationen var inte intresserad av någon fredlig lösning. Den ville ha ”kriget mot terrorism” för att framhäva USA:s makt över hela världen. 11 september var inte någon tragedi för den amerikanska regeringens ledare, utan en öppning. Som dåvarande Nationella säkerhetsrådgivaren Condoleezza Rice berättade för tidskriften *New Yorkers* skribent Nicholas Lehmann, uppmanade hon således rådgivarna att fundera på ”hur vi kan utnyttja möjligheterna” efter 11 september.

Under det kalla kriget rättfärdigade USA sin kärnvapenarsenal som kunde ödelägga hela planeten, sitt krig mot nationella befrielseörelser och sitt stöd till förtryckande regimer som ett sätt att bekämpa ”kommunismen”. Men efter Sovjetunionens sammanbrott kämpade USA för att hitta en fiende som kunde rättfärdiga dess ansträngningar att utvidga sitt imperium.

11 september var den ”katastrofala och katalyserande händelse – som ett nytt Pearl Harbor” som Bushadministrationens neokonservativa anhängare öppet hade längtat efter ett år tidigare för att göra islam till den nya fienden, med deras gamle allierade Usama bin Ladin i centrum.

Priset för ”kriget mot terrorism”

Medan de flesta människor fortfarande försökte förstå det oerhörda som hände den 11 september, krävde således USA:s politiska och militära etablissemang blod. Men som *Socialist Worker* skrev i en ledare samma kväll:

I sin iver att ge någon skulden och utkräva hämnd brydde sig varken politiker eller journalister om att ställa en enkel fråga: varför vill någon göra USA till måltavla?

Svaret är den ödeläggelse och det elände som USA har ställt till med över hela världen i sin roll som världens största supermakt. Bara under de två senaste decennierna har USA militärt angripit Grenada, Libyen, Panama, Irak, Somalia, Afghanistan och Jugoslavien – och det utan att räkna med de krig där USA stödde ställföreträdande styrkor.

I Mellanöstern har USA:s politik lett till miljontals förbittrade och arga människor. USA:s stöd till Israels förtryck av palestinerna är en del av bilden. Det är också Gulfkriget mot Irak 1991. Kriget dödade så många som 200.000 irakier – de flesta av dem civila – och lämnade enligt FN landet i ett ”förindustriellt stadium”. Sedan dess har FN:s sanktioner mot Irak – med starkt stöd från USA – dödat mer än 500.000 irakiska barn.

I en iskall intervju från 1995 rättfärdigade utrikesminister Madeleine Albright dessa dödsfall, och sa: ”Vi tycker att priset är värt det.” Vi bör komma ihåg Albrights ord när vi hör trummandet om ”terrorister” som ”inte tar hänsyn till människoliv”. För alla Bush och Albright i denna värld är dessa ord bara en ursäkt för att rättfärdiga ohyggligheter som är mycket värre än de som har begåtts i New York och Washington D.C.

De nästan 10 åren av ”krig mot terrorn” har en ännu större tribut – åtminstone en miljon döda som ett resultat bara av USA:s krig och ockupation av Irak. USA:s militära aktioner har nu spridit sig från Afghanistan till Irak, och nu till Pakistan, Libyen och många fler länder. ”Den ödeläggelse och det elände” som det amerikanska imperiet har ställt till med över hela världen är större idag än 2001.

”Kriget mot terrorn” rättfärdigades som det enda sättet att få slut på bin Ladin och al-Qaida men har gjort världen till en våldsammare och farligare plats. Med varje bomb som föll på ett afghanskt bröllop eller varje bil med irakier som slaktades vid en vägspärr, skapade världens enda supermakt mer förtvivlan och bitterhet mot USA och dess allierade – och skapade de omständigheter under vilka terrorismen kan frodas.

Sedan början av detta år har Mellanöstern hamnat i världens fokus av helt andra skäl. Från Tunisien och Egypten i Nordafrika till Bahrain vid Persiska viken och många länder däremellan har folkmassor rest sig mot diktatorer och regimer som vidmakthåller den imperialistiska ordningen – vissa av dem helhjärtat uppbackade av USA och andra mer på försök.

Bin Ladin och al-Qaida blev ovidkommande när miljontals människors gjorde uppror på grundval av massaktioner och solidaritet, inte med våld från en liten minoritet som försökte tvinga igenom sina religiösa uppfattningar.

Avrättningen av bin Ladin kommer att hjälpa Washington i sina försök att ta tillbaka initiativet med ett återupplivat ”krig mot terrorn”. Vi måste stå upp mot det hemska firandet av mordet på bin Ladin – och vidhålla, som Martin Luther King gjorde för mer än 40 år sedan, att de ”som levererar mest våld i världen” är den amerikanska regeringen.

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)